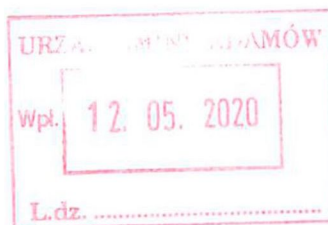

WOJEWODA LUBELSKI

Lublin, dnia 06 maja 2020 r.

GN-V.7511.1.2020.AG

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.) w związku z art. 8m ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 703), po rozpatrzeniu odwołania Wójta Gminy Adamów od decyzji Starosty Zamojskiego z dnia 27 września 2018 r., znak GKN.6824.1.1.2018 o odmowie ustalenia, że działka nr 2016, o pow. 0,0534 ha w ark. mapy ew. nr 2, położona w obrębie Bondyrz, gm. Adamów, stanowi mienie gromadzkie

o r z e k a m

uchylić zaskarżoną decyzję

i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przez organ I instancji.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 16 lipca 2018 r., znak RIG.6825.1.2018 Wójt Gminy Adamów zwrócił się do Starosty Zamojskiego o wydanie decyzji stwierdzającej, że nieruchomość położona w obrębie Bondyrz, oznaczona jako działka nr 2016 o pow. 0,0534 ha stanowi mienie gromadzkie. Zdaniem Wójta Gminy przedmiotowa działka przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych nie stanowiła wspólnoty gruntowej. Do powyższego wniosku załączone zostały zeznania świadków z ustalenia stanu użytkowania ww. działki. Z treści zeznań wynika, iż nieruchomość nr 2016 przed rokiem 1962 przeznaczona była na cele inne niż pastwisko i nie stanowiła wspólnoty gruntowej. Działka użytkowana była przez okolicznych mieszkańców jako droga do działek i posesji oraz jest wykorzystywana w ten sposób do chwili obecnej. Świadczenie zeznali ponadto, że na przedmiotowej działce usytuowana jest betonowa studnia, z której okoliczni mieszkańcy wsi Bondyrz korzystali jeszcze przed 1950 r. i korzystają do chwili obecnej.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności analizy map ewidencyjnych nr 253/3/5/64 i nr 505.03-1/1967 oraz rejestru pomiarowo - klasyfikacyjnego wsi Bondyrz, gminy Adamów z dnia 30 grudnia 1978 r. zaewidencjonowanego w Powiatowym Ośrodku Geodezyjnym i Kartograficznym w Zamościu pod nr 012.03-1/78 Starosta Zamojski ustalił, że działka nr 2016 figuruje pod pozycją rejestrową 432 - grunty orne, przy której jako posiadacz widnieje osoba fizyczna. W oparciu o rejestr ewidencji gruntów obrębu Bondyrz, gm. Adamów stwierdził, że działka nr 2016 wpisana jest pod pozycją rejestrową G.888 i figuruje jako grunt o nieustalonej własności, przy którym widnieje wpis „nieustalony właściciel”.

Pismem z dnia 25 lipca 2018 r., znak GKN.6824.1.1.2018 Starosta Zamojski wystąpił do Sądu Rejonowego w Zamościu VI Wydział Ksiąg Wieczystych o udzielenie informacji, czy dla nieruchomości oznaczonej jako działka nr 2016, o pow. 0,0534 ha prowadzona jest księga wieczysta oraz o wskazanie numeru księgi.

W odpowiedzi na powyższe, Sąd Rejonowy w Zamościu wskazał, że dla analizowanej działki prowadzona jest księga wieczysta Nr ZA1Z/00026122/5. Na podstawie analizy przedmiotowej księgi ustalono, iż w dziale I-O - „Oznaczenie nieruchomości” ujawniona jest m. in. działka nr 2016 natomiast w dziale II - „Własność” jako właściciele wpisani są

Sąd Rejonowy w Zamościu I Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 9 grudnia 1983 r., sygn. akt Ns 714/83 - po rozpatrzeniu wniosku o uregulowanie własności gospodarstwa rolnego stwierdził, że z mocy samego prawa nabyli z dniem 4 listopada 1971 r. własność nieruchomości rolnej położonej w obrębie Bondyrz, gm. Adamów składającej się z działek nr 2016, nr 2024, nr 2025 i nr 2038 o łącznej pow. 0,38 ha, wpisanej do zasobu składnicy geodezyjnej za Nr 253/3/178.

Postanowieniem z dnia 17 maja 1985 r., sygn. akt 184/85 Sąd Rejonowy w Zamościu uchylił wydane wcześniej postanowienie z dnia 9 grudnia 1983 r. i oddalił wniosek Państwa o nabycie przez nich nieruchomości rolnej obejmującej działki nr 2016, nr 2024, nr 2025 i nr 2038.

W dniu 12 września 2012 r. Sąd Rejonowy w Zamościu I Wydziału Cywilny wydał postanowienie sygn. akt Ns 1299/11, w którym oddalił wniosek o zasiedzenie m. in. działki nr 2016.

Pismami z dnia 13 sierpnia oraz 3 września 2018 r., znak GKN.1.1.2018 Starosta Zamojski wystąpił do Sądu Rejonowego w Zamościu I Wydziału Cywilnego z zapytaniem, czy w stosunku do działki nr 2016 jest lub było prowadzone postępowanie w sprawie stwierdzenia nabycia prawa własności ww. działki przez

W odpowiedzi na powyższe wystąpienie, Sąd Rejonowy w Zamościu w piśmie z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt I Ns 1299/11 wyjaśnił, że w rozpoznawanej sprawie Sąd prowadził postępowanie z wniosku (z udziałem

o stwierdzenie zasiedzenia działki o nr ewid. 2016. Postępowanie to zakończyło się oddaleniem wniosku.

Decyzją z dnia 27 września 2018 r., znak GKN.6824.1.1.2018 Starosta Zamojski odmówił ustalenia, że działka nr 2016 o pow. 0,0534 ha, położona w obrębie Bondyrz, gm. Adamów, stanowi mienie gromadzkie.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji do Wojewody Lubelskiego, z zachowaniem ustawowego terminu, wniósł Wójt Gminy Adamów.

Wójt Gminy zarzucił, iż zaskarżona decyzja Starosty Zamojskiego jest sprzeczna z przepisami prawa a ponadto została wydana w oparciu o niepełny materiał dowodowy, m. in. bez uprzedniego uzyskania odpowiedzi Sądu Rejonowego w Zamościu I Wydział Cywilny na pismo Starosty Zamojskiego z dnia 3 września 2018 r. Ponadto w ocenie odwołującego organ nie dokonał dogłębnej analizy dotyczącej stanu prawnego działki nr 2016. Nie dokonał poszukiwania stanu prawnego przedmiotowej działki sprzed zapisu w rejestrze pomiarowo - klasyfikacyjnym wsi Bondyrz, gm. Adamów z dnia 30 grudnia 1978 r., w którym w stosunku do działki nr 2016 jako posiadacz wpisany jest jak również nie dokonał poszukiwania podstawy tego zapisu. Z powołanych w treści uzasadnienia decyzji postanowień Sądu Rejonowego w Zamościu I Wydział Cywilny wynika, że mimo prowadzonych spraw sądowych, własność przedmiotowej nieruchomości na rzecz nie została przez Sąd uznana. Zgodnie z danymi ewidencji gruntów i budynków obrębu Bondyrz w stosunku do działki nr 2016 nie jest ustalony właściciel, a według zeznań świadków przedmiotowa nieruchomość użytkowana była i jest przez okolicznych mieszkańców.

Rozpatrując odwołanie oraz całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, organ II instancji stwierdza, co następuje.

Przedmiotem wydanej przez Starostę Zamojskiego decyzji z dnia z dnia 27 września 2018 r., znak GKN.6824.1.1.2018 jest uznanie, czy nieruchomości położona w obrębie Bondyrz, gmina Adamów, oznaczona w ewidencji gruntów jako działki nr 2016 o pow. 0,0534 ha, stanowi mienie gromadzkie.

Materialno-prawną podstawę do wydania decyzji stanowił przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. z 2016r. poz. 703). Z powołanego przepisu ustawy wynika uprawnienie właściwego organu do wydania decyzji o ustaleniu, które spośród nieruchomości, o których mowa w art. 1 ust. 2 i 3, stanowią mienie gromadzkie. Jednocześnie ustawa w sposób kompleksowy i enumeratywny określa przesłanki, jakie muszą zostać spełnione, aby nieruchomości mogła zostać zaliczona do mienia gromadzkiego i w konsekwencji podlegała zagospodarowaniu w myśl regulacji powołanej ustawy.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy, oprócz wspólnot gruntowych (ust. 1) podlegają zagospodarowaniu w trybie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie także nieruchomości rolne, leśne i obszary wodnej, stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi. Przepis ust. 2 nie dotyczy mienia gromadzkiego położonego na terenach miast i osiedli (art. 1 ust. 3 ustawy).

W myśl art. 3 ustawy, nie zalicza się do wspólnot gruntowych nieruchomości lub ich części określonych w art. 1 ust. 1, jeżeli:

- 1) do dnia 31 grudnia 1962 r., a w przypadku lasów i gruntów leśnych do dnia 30 września 1960 r. zostały podzielone na działki indywidualne pomiędzy współuprawnionych albo uległy zasiedzeniu;
- 2) przed dniem 1 stycznia 2011 r. zostały prawnie lub faktycznie przekazane na cele publiczne lub społeczne.

Aby dokonać właściwej oceny zgodności z prawem wydanej w przedmiotowej sprawie decyzji Starosty Zamojskiego celowym jest przybliżenie czym jest mienie gromadzkiego i jak jego charakter prawny kształtował się przed wejściem w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, tj. przed 5 lipca 1963 r.

W okresie obowiązywania ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 35, poz. 294 ze zm.) gromady, nie będąc jednostkami samorządu terytorialnego, miały osobowość prawną oraz były podmiotami majątku i dobra gromadzkiego (art. 15 tej ustawy). Te dwie formy własności gromady różniły się od siebie przeznaczeniem i sposobem użytkowania bądź używania. Majątek gromady był wyłączony z użytku powszechnego oraz użytku mieszkańców gromady, jego zasadniczą cechą było przeznaczenie na cele ogólne (np: grunty szkolne, budynki mieszczące siedzibę urzędowania gromady, biblioteki, czytelnie, itp.). Z majątku tego korzystała tylko gromada jako osoba prawna. Dobro gromadzkie, które stanowiło mienie gromady było przeznaczone do powszechnego użytku bez względu na to czy osoba korzystająca z tego dobra była mieszkańcem gromady (np. drogi gromadzkie, ulice, place publiczne, cmentarze, studnie gromadzkie), bądź było przeznaczone do użytku wszystkich lub niektórych grup mieszkańców gromady (np. las gromadzki, pastwisko gromadzkie).

Ustawą z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. Nr 14, poz. 130) powołano rady narodowe jako terenowe organy władzy państwowej (art. 1), zostały zniesione gminne, miejskie, powiatowe i wojewódzkie związki samorządu terytorialnego (art. 32), a majątek tych związków stał się z mocy prawa majątkiem państwowym. Jednakże art. 44 tej ustawy utrzymał byt prawny gromad, a zatem ich własność. Ten stan prawny istniał do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz. U. Nr 43, poz. 190), kiedy to w miejsce dotychczasowych gmin i gromad utworzono nowe gromady jako jednostki podziału

administracyjnego wsi (art. 1), a gromadzkie rady narodowe stały się organami władzy państwowej w gromadach (art. 4). Mieszkańcom dotychczasowych gromad zagwarantowano nienaruszalność indywidualnie im przysługujących praw własności, użytkowania lub innego prawa rzeczowego i majątkowego (art. 38), a ponadto udzielono delegacji do wydania przepisów wykonawczych regulujących m.in. tryb przekazania majątku gminnych rad narodowych i sprawy zarządu mieniem gromadzkim (art. 41). W wydanym na podstawie tej delegacji rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1957 r. w sprawie zbywania nieruchomości wchodzących w skład majątku i dobra dawnych gromad (Dz. U. Nr 49, poz. 237) majątek i dobro gromadzkie traktowano jak własność państwa. Dyspozycje o charakterze właścicielskim następowały co prawda na wniosek zebrania wiejskiego, ale w formie i na podstawie uchwał gromadzkich rad narodowych, będących organami władzy państwowej. Konsekwentnie, w późniejszych aktach wykonawczych, utrzymywano tak określone zasady dysponowania mieniem.

Na tle ustawy z 1954 r. podkreślano w doktrynie, że utworzenie gromad jako jednostek podziału administracyjnego wsi spowodowało, iż przestał w sensie prawnym istnieć dotychczasowy podmiot własności mienia gromadzkiego. Odpowiednikiem dawnej gromady stała się wieś, która nie miała osobowości prawnej ani zakresu zadań publicznych, a zatem nie mogła stać się następczynią gromady w zakresie praw majątkowych. Właścicielami mienia nie stali się również mieszkańcy wsi, którzy nigdy przedtem nimi nie byli. Przy odrzuceniu koncepcji, że mienie gromadzkie stało się własnością niczyją, w zasadzie jednolicie przyjmowano, że po reformie z 1954 r., pomimo braku wyraźnej deklaracji ustawowej, mienie gromadzkie stało się własnością państwa. Deklaracja analogicznej treści i o analogicznym znaczeniu została powtórzona w ustawie z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (art. 98 ust. 1). Dotychczasowe przepisy szczególne dotyczące gromad i gromadzkich rad narodowych miały znaleźć zastosowanie do gmin i gminnych rad narodowych (art. 95). W art. 98 ust. 2 ustalono, że dotychczasowe mienie gromadzkie staje się mieniem gminnym. Pomimo, że ustawa nie zawierała wyraźnego postanowienia, że mienie gromadzkie stało się mieniem państwowym, to mienie to traktowała jako własność państwa, pozostającą w dyspozycji organów władzy państwowej — gromadzkich rad narodowych. Podobnie ujmowało to, wydane na podstawie ustawy, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 r. W doktrynie prawniczej dominował pogląd, że mienie gromadzkie, zarządzane przez gromadzkie (później gminne) rady narodowe, stanowiło własność ogólnonarodową.

Tego typu charakter byłego mienia gromadzkiego konsekwentnie podtrzymywały w późniejszych orzeczeniach sądy administracyjne i Sąd Najwyższy (por. wyrok NSA z dnia 9 września 1987 r., sygn. akt II SA 113/87, ONSA 1987, nr 2, poz. 63, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2001 r. III CKN 430/00, OSNC 9/2002 poz. 111).

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 września 2018 r., znak GKN.6824.1.1.2018 Starosta Zamojski odmówił ustalenia, że działka nr 2016 o pow. 0,0534 ha, położona w obrębie Bondyrz, gm. Adamów, stanowi mienie gromadzkie.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, że wyniki przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego nie wskazują na spełnienie przesłanek ustawowych, o jakich mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych oraz § 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 r. w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz. U. Nr 64, poz. 303, ze zm.).

Z powyższym uzasadnieniem nie sposób się zgodzić. Zdaniem organu II instancji, Starosta Zamojski nie przeprowadził wystarczającego postępowania wyjaśniającego i dowodowego, na podstawie którego należałoby przychylić się do stanowiska Starosty, że działka położona w Bondyrzu, oznaczona nr 2016 nie może zostać uznana za mienie gromadzkie.

Dowodami, na których organ I instancji oparł swoje stanowisko w sprawie były: wypis z rejestru pomiarowo - klasyfikacyjnego wsi Bondyrz nr 012.03-1/78, gdzie pod pozycją rejestrową 432 - grunty orne widnieje posiadacz wypis z księgi wieczystej Nr ZA1Z/00026122/5, z której wynika, iż w dziale II - „Własność” jako właściciele wpisani są

oraz wydane w sprawach z wniosku postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu I Wydział Cywilny o nabyciu przez nich nieruchomości rolnej obejmującej działki nr 2016, nr 2024, nr 2025 i nr 2038 (uchylone przez Sąd we własnym zakresie) oraz odmowie prawa zasiedzenia m. in. będącej przedmiotem niniejszego postępowania działki nr 2016.

Organ nie zwrócił uwagi na fakt, że skoro, pomimo załączonych dokumentów ewidencyjnych, Sąd Rejonowy w Zamościu nie przychylił się do wniosku

o nabycie m. in. działki nr 2016 oraz o jej zasiedzenie, działka ta nie może stanowić roszczenia osób fizycznych o przejęcie tej działki z mocy prawa. W przedstawionym stanie faktycznym uznać raczej należy, że stan prawny ww. nieruchomości jest nieuregulowany, o czym świadczyć może wypis z rejestru ewidencji gruntów obrębu Bondyrz, gm. Adamów, w którym stwierdza się, że działka nr 2016 wpisana pod pozycją rejestrową G.888 figuruje jako grunt o nieustalonej własności, przy którym widnieje wpis „nieustalony właściciel”.

W analizowanej sprawie, której przedmiot stanowi uznanie określonej nieruchomości za mienie gromadzkie kluczowe znaczenie ma ustalenie jej stanu prawnego poprzedzającego datę wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, tj. 5 lipca 1963 r., a w szczególności to, czy nieruchomość taka należała do dawnych, czyli istniejących w okresie od 1933 do 1954 r. gromad jako jednostek samorządu terytorialnego, mających osobowość prawną i będących podmiotami praw i obowiązków oraz to, czy przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot była faktycznie użytkowana wspólnie przez mieszkańców wsi, a zatem czy nieruchomość ta służyła określonej grupie osób lub była ogólnodostępna dla wszystkich mieszkańców danej miejscowości.

Należy bowiem przypomnieć, że przewidziana w art. 8 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych decyzja ma charakter deklaratoryjny i poświadcza jedynie stan prawny ustalony w dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. 5 lipca 1963 r. (wyroki NSA z dnia 22 września 1995 r., sygn. akt SA/Kr 2717/94 i z dnia 20 września 1995 r., sygn. akt II SA/Łd 1281/95).

W przedmiotowej sprawie organ I instancji winien zwrócić uwagę, o czym nie ma żadnej wzmianki w uzasadnieniu wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia, że świadkowie –

zeznali, że nieruchomość nr 2016 przed rokiem 1962 przeznaczona była na cele inne niż pastwisko i nie stanowiła wspólnoty gruntowej. Działka użytkowana była przez okolicznych mieszkańców jako droga do działek i posesji oraz jest wykorzystywana w ten sposób do chwili obecnej. Na przedmiotowej działce usytuowana jest betonowa studnia, z której okoliczni mieszkańcy wsi Bondyrz korzystali jeszcze przed 1950 r. i korzystają do chwili obecnej.

Taki charakter użytkowania nieruchomości niewątpliwie świadczy o tym, że działka służy ogółowi lub części mieszkańców gminy Bondyrz oraz nawet jeżeli nie wypełnia celu publicznego, to jest nim z pewnością cel społeczny. Mienie gromadzkie służyło i często nadal służy potrzebom ogółu mieszkańców dawnej gromady, ma charakter publiczny lub społeczny. Mieniem takim, jak wykazano na wstępie uzasadnienia, uznawano m. in. drogi dojazdowe do pól, pastwiska gromadzkie czy studnie gromadzkie.

Starosta Zamojski nie przedstawił żadnych dowodów i faktów mogących stanowić podstawę do zakwestionowania argumentów przytoczonych przez Wójta Gminy Adamów oraz zeznań świadków.

Warto w tym miejscu podkreślić, że przepis prawny art. 75 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego wskazuje na rodzaj przeprowadzonych dowodów w postępowaniu administracyjnym i tak § 1 mówi, że jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. Stosownie do § 2 tej normy prawnej, jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia właściwego organu administracji, organ

administracji publicznej odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania.

Dlatego też należy przyjąć, iż oświadczenie strony jest środkiem dowodowym, który może być wykorzystany w postępowaniu wyjaśniającym. Oświadczenie strony w postępowaniu administracyjnym wywołuje skutki prawne. Oświadczenie strony nie ma szczególnej mocy dowodowej, gdyż nie przyznaje im jej kodeks postępowania administracyjnego, dlatego też muszą być one traktowane na równi z innymi środkami dowodowymi.

W rozpoznawanej sprawie zakres niezbędnych ustaleń koniecznych do wydania rozstrzygnięcia determinuje treść przepisów art. 1 ust. 1 i 2 art. 3 pkt 2 oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych i pojęć w nich zawartych.

Pobocznie dodać należy, że Wojewoda Lubelski nie dopuścił jako dowodu w sprawie, przedłożonego w toku prowadzonego postępowania odwoławczego przez postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu I Wydział Cywilny z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt I Ns 1080/18 o stwierdzenie nabycia spadku po

Wobec przedłożonego w sprawie materiału dowodowego poświadczającego stan faktyczno-prawny na nieruchomości położonej w Bondyrzu, oznaczonej nr 2016 dokument ten nie wpływa na przedmiot prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania – rozstrzygnięcia czy wskazana działka stanowi mienie gromadzkie, jak również nie może zostać uwzględniony jako roszczenie do udziału w niniejszym postępowaniu na prawach strony, o którym stanowi przepis art. 28 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego.

Reasumując, zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy i jego ocena w zakresie ustalenia istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy uzasadnia uznać, że Starosta Zamojski wydał zaskarżoną decyzję z naruszeniem przepisów art. 7, art. 77, art. 80 oraz art. 107 § 3 k.p.a. zobowiązujących do wnikliwego ustalenia stanu faktycznego sprawy, wyjaśnienia wszystkich istotnych elementów tego stanu oraz ujawnienia przyjętego toku rozumowania w uzasadnieniu decyzji.

Zgromadzony przez organ I instancji materiał dowodowy nie pozwalał bowiem, zdaniem Wojewody lubelskiego, na wydanie decyzji odmawiającej uznania działki położonej w Bondyrzu, oznaczonej nr 2016 za mienie gromadzkie.

W związku z powyższym uzasadnione było zastosowanie przepisu art. 138 § 2 k.p.a. uchylającego decyzję Starosty Zamojskiego i przekazującego sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję przysługuje Stronom prawo wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, za pośrednictwem Wojewody Lubelskiego, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Wniesienie sprzeciwu podlega opłacie sądowej w wysokości 100,00 zł, którą można uiścić w kasie lub przelewem na konto bankowe Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie: NBP Oddział Okręgowy w Lublinie 68 1010 1339 0092 4722 3100 0000.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Nie podlega opłacie skarbowej
na podstawie art. 2 ust. 1 lit. h
ustawy o opłacie skarbowej
(Dz. U. z 2019 r., poz. 1000, ze zm.)

Otrzymują:

- 2) Starosta Zamojski, celem wywieszenia na tablicy ogłoszeń
- 3) Wójt Gminy Adamów, celem wywieszenia na tablicy ogłoszeń
- 4) Sołtys wsi Bondyryz, gm. Adamów celem ogłoszenia w sposób zwyczajowo przyjęty
- 5) aa.

Artur Jaskowski
Dyrektor Wydziału
Gospodarki Nieruchomościami i Skarbu Państwa

Artur Jaskowski
Dyrektor Wydziału
Gospodarki Nieruchomościami i Skarbu Państwa